

slagsstillere (Madsen) bemærkede, end et Slags Mellemled mellem Politimesteren og Befolkningen, den altsaa, som skal assistere Politimesteren. Jeg har derfor fundet, at det maaskee havde været rettere, naar det i § 2 hedder, at han bekliffes af Amtmanden paa Forslag af vedkommende Sogneraad, at sige, at han bekliffes af Amtmanden paa Forslag af vedkommende Politimester, med hvem han dog egentlig kommer til at staae i overordenlig nær Berøring. Jeg har tænkt mig Muligheden af, at de ærede Forslagsstillere, idet de have optaget den anførte Bestemmelse, have haft et Slags Forestilling om, hvad der jo uægtelig desværre meget ofte er Tilfældet paa Landet, at Politivæsenet er Stedbarn, og at de altsaa ikke have villet overlade Indstillingen til Politimesteren. Jeg skal naturligvis ikke videre anke mod en Klasse Embedsmænd, hvortil jeg selv har hørt. Jeg skal endogstaa til Undskyldning for dem anføre, at de ere i den Grad overbeholdede med heterogene Forretninger, at det bliver dem en Umulighed at have Tilsyn med Alt, hvad der er dem paalagt. Det er dog, eftersom mange af de Forretninger og Afgifter, der paahvile dem, paahvilde dem et overordentlig stort Ansvar — jeg skal f. Ex. her blot nævne de Forretninger, de udføre som Fogder, Udkastringsforretninger f. Ex. — saare naturligt for Kjød og Blod og saare mennefseligt, at de stundom see mere til, at disse Forretninger, der medføre betydeligt Ansvar, udføres ordentligt og af dem selv og ikke af en Fuldmægtig, saa at de som oftest lade Politiforretningerne udføre af en saadan, men det er en Kjendsgjerning, at det Slags Forretninger, der staae i Berøring med det egentlige Politivæsen, altid udføres slet af Fuldmægtigene. Jeg skal ikke opholde mig videre derved. Jeg har, som sagt, fundet Aaledning til, støttende mig til den ærede Forslagsstillers egen Udtalelse, at Sognefogden skal være et Mellemled mellem Politimesteren og Befolkningen, at fremhæve, at det efter min Mening vilde være rettere, at vedkommende Politimester gjorde Indstilling om Sognefogden. Naar det senere hen i § 5 hedder: „Kommer en Sognefoged i et saadant Tilfælde, at han ikke

længer vilde kunne bringes i Forslag ved en ny Ansættelse, skal Sogneraadet derom gjøre Anmeldelse til Amtmanden. . . — Punktum; og derefter videre: Denne bestemmer derpaa . . .“, forekommer det mig, at der maatte staae: „Kommer en Sognefoged . . . gjøre Anmeldelse til Amtmanden, der entlediger ham;“ thi han bliver jo efter Lovforslaget slet ikke entlediget, og det maa jo gaae forud, før Næstfogedden, som det hedder i § 5, kan træde til, eller der kan gjøres Forslag til en ny Sognefoged. Med Hensyn til den i § 6 omhandlede Instrux skal jeg her tillade mig at gjøre opmærksom paa et Forhold, som Ingen, der hører paa Landet, er ukjendt med. Der er nemlig ved de to Anordninger om Sneefogstning, nemlig Reglement af 20de December 1799, og Loven af 30te December 1858 ikke udtalt et eneste Ord om Sneefogder; der er mange Amter, saavidt mig bekjendt, hvor man ikke engang har Sneefogder, men naar der er Trang dertil, tror jeg, at der bødes derpaa, saaledes, at der skaffes en ministertel Resolution, som hembydiger vedkommende Amtmand eller Amtsraad til at udnævne Sneefogder for visse Districter, hvor der er Trang til dem; der er nu iøvrigt efter min Mening Trang til dem overalt. Det fører nu til, at der ved en saadan Amtmands- eller Amtsraadsbeslutning udnævnes Sneefogder i de Byer, hvor Sognefogden boer. Et saadant Tilfælde foreligger for mig; en Mand i Jylland fra mit Valgdistrict har klaget over, at han er bleven udnævnt til Sneefoged just i en saadan By, uagtet Amtmanden har meddeelt ham, at Ministeriet aldeles ikke anerkjender, at der eksisterer Sneefogder. Mig forekommer det, at der bør være Sneefogder overalt. Det er en Bestilling, som er aldeles nødvendig, og jeg veed ikke, hvorfor man ikke ligesaagodt i den i Lovforslaget ommeldte Instrux, hvis Lovforslaget iøvrigt gaaer igjennem, kan tage en Bestemmelse om, at der tilforordnes Sognefogderne Sneefogder, i alt Fald i de Byer, hvor Sognefogden ikke selv boer; det er efter min Mening ikke nok, at man har Oldermænd, thi vel er der mange Steder Oldermænd, men, saavidt mig bekjendt, er der ogsaa mange Steder, hvor der ingen er, og Sognefogderne